

In memoriam **Professor Tony Peters** **(1941-2012)**

Op 20 maart overleed professor Tony Peters in zijn éénnenzeventigste levensjaar, na een lange en moedig gedragen ziekte.

Professor Peters werd geboren in Munsterbilzen in 1941 en studeerde sociologie en criminologie aan de KU Leuven tussen 1961 en 1969. In die periode werd hij assistent aan de toenmalige School voor Criminologie van de Faculteit Rechtsgeleerdheid en in 1976 verdedigde hij bij Professor Lode Van Outrive zijn proefschrift over 'Ongelijke levensvoorwaarden in de Centrale Gevangenis te Leuven'. In datzelfde jaar werd hij aangesteld als docent en later als hoogleraar in de criminologie aan de Leuvense Rechtsfaculteit, en na een actieve academische loopbaan van 35 jaar, in 2001 toegelaten tot het emeritaat. Hij was academisch secretaris van de Rechtsfaculteit van 1981 tot 1984, voorzitter van de Afdeling Strafrecht, Strafvordering en Criminologie van 1988 tot 1990 en bekleedde daarnaast tal van andere functies in de faculteit.

Collega Tony Peters is onmiskenbaar één van de steunpilaren geweest bij de snelle ontwikkeling die de criminologische wetenschappen aan de KU Leuven vanaf de jaren zeventig doormaakten. Terwijl zijn wetenschappelijke loopbaan startte met penologische thema's die zich concentreerden rond het gevangeniswezen, verschoven zijn aandacht vanaf halverwege de jaren '80 gaandeweg naar slachtoffers van misdrijven en het beleid inzake slachtoffers. Een decennium later wisten hij en zijn Onderzoeksgroep Penologie en Victimologie deze twee domeinen op een unieke wijze te combineren in hun baanbrekend en uitgebreid onderzoek naar het nieuwe paradigma van het herstelrecht (*restorative justice*), dat zich gestaag ontwikkelde als een derde weg tussen de modellen van retributie en rehabilitatie. Omdat zijn onderzoek en onderwijs altijd nauw betrokken waren op de criminologische praktijk en de criminele politiek, heeft hij ook op deze laatste een zeer diepgaande invloed uitgeoefend. Hij stond onder andere mee aan de wieg van Oikonde, Justitieel Welzijnswerk Leuven, Suggnomè (Vlaams netwerk voor herstelrecht), en van het *European Forum for Restorative Justice*.

Zonder twijfel was Professor Peters een internationalist *avant la lettre*. Tijdens zijn academische loopbaan bouwde hij een indrukwekkend netwerk van internationale contacten uit, in alle continenten. Hij gaf talrijke lezingen en verbleef als gastprofessor aan diverse buitenlandse universiteiten, was de enthousiaste vader van de Leuvense Erasmusuitwisselingen in de criminologie en van het samenwerkingsprogramma tussen Europa en Canada omtrent *Victimisation, Mediation and Restorative Justice*, en inspireerde de uitbouw van een Engelstalige *Master in Criminology* aan de Leuvense Rechtsfaculteit. De afgelopen 15 jaar was hij zeer actief betrokken bij de Internationale Vereniging voor Criminologie, het wereldwijde forum voor onderzoek en beleidsvorming in de criminologie en de strafrechtsbedeling. In 1998 werd hij verkozen tot voorzitter van de Wetenschappelijke Commissie en in 2006 tot algemeen voorzitter van de vereniging, een mandaat dat hij tot aan zijn overlijden heeft bekleed. Op basis van zijn talrijke verdiensten in de domeinen van de criminologie, de victimologie en het herstelrecht ontving hij in 2009

een eredoctoraat van de Universiteit van het Baskenland, San Sebastian, en werd hij in 2010 erelid van de Hongaarse Vereniging voor Criminologie.

Tony Peters was ook één van de oprichters van Panopticon. Zonder hem zou het tijdschrift niet bestaan hebben zoals in het in 1979 (nulnummer) werd geconcipeerd en in 1980 voor het eerst werd gepubliceerd. Spreken over de ontstaansgeschiedenis en de succesvolle uitbouw en handhaving van het tijdschrift lokte bij hem, niet in het minst nog tijdens de laatste maanden van zijn leven, gegarandeerd positieve gevoelens op. In 2005 nog had hij geschreven: *“Het is nog altijd even boeiend om terug te keren naar de lectuur van het editoriaal van het nulnummer... De vele maanden intense discussies (te Leuven), die aan de materiële geboorte van het nieuwe tijdschrift voorafgingen, behoren tot de meest intense momenten van collegiale samenwerking uit mijn gehele criminologische loopbaan. Dit was trouwens tevens de basis voor vele jaren optimale verhoudingen met de collega's van de zusterfaculteiten aan de andere Vlaamse universiteiten en met prominente vertegenwoordigers van het werkveld. Eerder nog, in 2001, in zijn toespraak “Criminologie als habitus”, uitgesproken naar aanleiding van zijn emeritaatsviering, vatte hij zijn visie op de kerndoelstelling van Panopticon als volgt samen: “Panopticon werd een tijdschrift... met een eigentijds concept, waar de criminologie werd gepositioneerd tussen strafrecht en welzijnswerk. Het tijdschrift beoogde vooral de communicatie tussen academici, onderzoekers, praktijkwerkers en beleidsverantwoordelijken. Een hoofdredactie met allemaal dertigers slaagde in het opzet”.*

Hij ruste in vrede.